

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Пловдив, 18.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20215001000815 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 21050 от 22.03.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година по описа на Окръжен съд – К., в диспозитива на което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка с решение № 21074 от 17.05.2021 година досежно годината на делото, посочена в заглавната част на решението, е осъдена Община К., БУЛСТАТ ..., гр. К., бул. „Б.“ № 41, да заплати на „О.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес гр. С., ул. „К.П.“ № 6, адв. М.Д. от САК, сума в размер на 25 500 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи от нереализиран приход от използвани 51 броя фотографски произведения /индивидуализирани с отделно наименование всяко в исковата молба/, без съгласието на ищеца и без лицензионно възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 95 във вр. с чл. 95г ЗАПСП във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както и сумата в размер на общо 4

023.60 лв., представляваща разноси по делото.

Така постановеното решение е обжалвано изцяло с въззивна жалба вх. № 21044/02.04.2021 година, подадена от Община К., представлявана от старши юрисконсулт Р.М.И.. Във въззивната жалба се сочи, че първоинстанционното решение е недопустимо, необосновано, постановено при неправилно прилагане на процесуалния и материалния закон. Недопустимостта на първоинстанционното решение е мотивирана с това, че съдът е разгледал спора като търговски по реда на Глава Тридесет и втора от ГПК, а не по общия исков ред. Твърди се освен това, че Кметът на Община К. не е работодател и не носи отговорност за дейността на служителите, обслужващи Културен туристически информационен център /КТИЦ/ на град К., а дейността се осъществява от Общинския център за култура и младежки дейности, който е второстепенен разпоредител с бюджетни средства. Във въззивната жалба са изложени доводи, че решението е необосновано и неправилно. Твърди се, че събраните по делото доказателства не са преценени в тяхната съвкупност, а са кредитирани и тълкувани избирателно. Неправилно бил даден приоритет на показанията на двамата свидетели – братя на управителя и едноличен собственик на капитала на ищеца „О.“ ЕООД, които били в трудови правоотношения с дружеството и в този смисъл били заинтересовани от изхода на спора. Освен тези свидетелски показания, липсвали други доказателства, че служители на Община – К. са качвали на фейсбук страницата на КТИЦ техни фотографии. Неправилно не било кредитирано от съда заключението на приетата съдебно-техническа експертиза в частта, според която не може да се направи категоричен извод дали процесните снимки са споделени или публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ – К.. Според жалбоподателя това давало основание да се приеме, че снимките никога не са публикувани на тази фейсбук страница. Необоснован и неподкрепен с доказателства, освен показанията на заинтересованите свидетели на ищеца, бил и изводът на съда, че снимките са изтрети от фейсбук страницата на КТИЦ- К. на 24.07.2020 година. Необосновано било прието също така, че споделянето на снимки във фейсбук е тъждествено с публикуването и качването на снимки. Липсвали и доказателства, че процесните 51 броя фотографии са с изключително право на ползване, респ. че са обект на изключително авторско право, а напротив – тяхното качване в социалната мрежа фейсбук от автора доказвало, че те не са

с изключително право на ползване. Неправилно било определено обезщетението за пропуснати ползи в размер на по 500 лева за снимка, вместо по 300 лева, колкото били определени от вещото лице в комплексната съдебно-техническа експертиза. Освен това съдът не бил обсъдил повдигнатите в хода на съдебното производство възражения за съпричиняване на вредата от ищеца и за прекомерност на присъденото адвокатско възнаграждение.

По тези съображения с въззивната жалба се иска отмяна на първоинстанционното решение, включително в частта за разноските или неговото обезсилване като недопустимо, евентуално намаляване размера на присъденото обезщетение до размера на вложените от ищеца средства за закупуване на техниката съгласно приложените към делото фактури на обща стойност 10815,78 лева, като се редуцира и размера на разноските с оглед на присъдената сума.

Срещу въззивната жалба на Община К. е подаден писмен отговор от „О.“ ЕООД чрез адвокат М.Д.. В него се изразява становище за нейната неоснователност и се иска потвърждаване на първоинстанционното решение и присъждане на разноски за въззивната инстанция. Развити са подробни съображения за неоснователност на доводите, изложени във въззивната жалба.

Към писмения отговор на „О.“ ЕООД са приложени писмени доказателства, които въззивният съд е приел с нарочно определение в проведеното открито съдебно заседание.

Първоначално по въззивната жалба на Община – К. срещу решение № 21050 от 22.03.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година по описа на Окръжен съд – К., е образувано в.т. дело № 444/2021 година по описа на АС – Пловдив. Делото е прекратено с определение № 115 от 07.07.2021 година и е върнато на ОС – К. за отстраняване на допуснатата в решението очевидна фактическа грешка, изразяваща се в липса на описание на предмета на предявения иск в диспозитива на решението, както и за произнасяне по реда на чл. 248 от ГПК по искането за изменение на решението в частта за разноските с оглед възражението на жалбоподателя за прекомерност на присъденото адвокатско възнаграждение на „О.“ ЕООД.

След връщането на делото на ОС – К., в изпълнение на указанията,

съдържащи се в прекратителното определени на АС – Пловдив, са постановени следните съдебни актове:

С решение № 21095 от 16.07.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година по описа на ОС – К., постановено по реда на чл. 247 от ГПК, е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 21050/22.03.2021 г., постановено по т.д. № 61/2021 г., като в диспозитива на решението вместо израза „51 бр. фотографски произведения, индивидуализирани с отделно наименование всяко в исковата молба“ се чете: „51 бр. фотографски произведения, с наименования на всяко, както следва: „П.“, „Н. К.“, „К. от високо“, „З. К.“, „К. от високо 2“, „Н. К. 2“, „Н. К. 3“, „С.“, „Р.А.“, „Б.“, „Д. К.“, „О.“, „З. в К.“, „Р.А. 2“, „З. К. 2“, „З. К. 3“, „Н. К. 4“, „З. К. 4“, „Р.“, „С.“, „Р.А. 3“, „Р. и п.“, „С. 2“, „С. 3“, „Р.А. 4“, „О. над К.“, „С. 4“, „Р. и п. 2“, „П.“, „П. 2“, „П. 3“, „П. 4“, „П. 5“, „П. 6“, „Т. К.“, „В. и О.“, „В. и О. 2“, „В. и О. 3“, „О.“, „С. в К.“, „П. 7“, „О. К.“, „С. К.“, „Н. К.“, „С. К. 2“, „С. К. 3“, „О. над К.“, „О. над К.“, „О. над К.“, „Р.А.“, „С. в К.“, публикувани на фейсбук страницата на „Културен Туристически Информационен Център К.“ при Община К. в периода от 01.04.2018 г. до 09.02.2020 г.“, без съгласието на ищеца и без лицензионно възнаграждение. Решението по чл. 247 от ГПК е съобщено на Община К. на 22.07.2021 година.

С определение № 21748 от 16.09.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година на ОС – К. в производство по чл. 248 от ГПК, е оставено без уважение искането, направено с въззивна жалба вх. № 21044/02.04.2021 година, подадена от Община К. срещу решение № 21050/22.03.2021 година, за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 2160 лева, като неоснователно. Това определение е съобщено на Община К. на 17.09.2021 година, като по делото няма данни да е обжалвано по предвидения за това ред в чл. 248 ал. 3 от ГПК.

По в.т. дело № 815/2021 година по описа на АС – Пловдив освен обсъдената по-горе въззивна жалба вх. № 21044/02.04.2021 година, подадена от Община К. срещу първоначалното решение, предмет на разглеждане е и въззивна жалба вх. № 21091/28.07.2021 година. Тя е подадена от Община К. срещу решението за поправка на очевидна фактическа грешка, постановено под № 21095/16.07.2021 година. В тази въззивна жалба се поддържа, че

решението за поправка на очевидна фактическа грешка е недопустимо и незаконосъобразно и с него не може да бъде поправяна порочността на първото решение, обжалвано от Община К.. Твърди се, че при поправката на ОФГ съдът неправилно е изброил 51 броя фотографски произведения с отделни наименования, като четири от тях са с еднакво наименование – „О. над К..“, а други две с наименование „Р.А.“. Освен това се твърди, че без искане от която и да е от страните с решението за поправка на ОФГ първоначалното решение е допълнено с изрази: „публикувани на фейсбук страницата на Културен Туристически Информационен Център К. при Община К. в периода от 01.04.2018 година до 09.02.2020 година“, което представлявало изменение на решението в нарушение на процесуалните правила, а не поправка на очевидна фактическа грешка. По този начин – под формата на поправка на ОФГ и на допълване на решението, според жалбоподателя се правил опит за саниране на недопустимо съдебно решение. Посочено е също, че с това решение няма произнасяне по своевременно направеното искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляване на адвокатското възнаграждение на другата страна поради прекомерност. По тези съображения се иска отмяна на решението за поправка на очевидна фактическа грешка № 21095/16.07.2021 година като неправилно и недопустимо, както и отмяна или обезсилване като недопустимо, необосновано и постановено при неправилно прилагане на процесуалния и материалния закон на цялото решение № 21050/22.03.2021 година, поправено с решение № 21074/17.05.2021 година по т. дело № 61/2020 година по описа на ОС- К..

Срещу втората въззивна жалба на Община К. е подаден писмен отговор от „О.“ ЕООД с изразено становище за нейната неоснователност. Искането е за потвърждаване на решението за поправка на ОФГ и за присъждане на направените разноски във въззивното производство.

Въззивна жалба вх. № 21091/28.07.2021 година, подадена от Община К. срещу решението за поправка на очевидна фактическа грешка № 21095 от 16.07.2021 година, постановено под № 21095/16.07.2021 година, е допустима, но разгледана по същество – неоснователна.

Снимките, които са предмет на предявения осъдителен иск по чл. 95 от ЗАПСП за обезщетение заради нарушаване на авторското право, са подробно

описани в исковата молба както с наименованията си, така и датите на публикуването им във фейсбук и с линковете на публикациите. От това описание, съдържащо се в исковата молба е видно, че четири от снимките действително са с едно и също наименование - две от тях са „О. над К.“, а други две – с наименование „Р.А.“. Ответникът в преклузивния срок – с отговора на исковата молба, както и до приключване на първоинстанционното производство, не е правил възражение за недопустимост на иска заради начина, по който са описани снимките като обект на авторското право, нито такова за невъзможност те да бъдат идентифицирани. От друга страна съдът, както в доклада си по делото, обявен в първото проведено открито съдебно заседание / 18.12.2020 година/, така и в мотивите на съдебния си акт е описал процесните снимки по начина, по който е сторено това в решението за поправка на очевидна фактическа грешка, а именно с наименования и дати, на които снимките са качени на фейсбук страницата на „Културен Туристически Информационен Център К.“. В този смисъл поправката на очевидната фактическа грешка, при която вместо първоначално посоченото в решението : „51 броя фотографски произведения / индивидуализирани с отделно наименование в исковата молба/“ са посочени наименованията на снимките и периода, през който те са публикувани на фейсбук страницата на „Културен Туристически Информационен Център К.“, не представлява недопустимо изменение и допълнение на първоначалното решение, както се поддържа от жалбоподателя. Волята на съда, изразена в доклада му и в мотивите на съдебното решение е свързана с тези снимки, индивидуализирани с тези наименования и с датите на качването им на фейсбук страницата. За постановяване на решението за поправка на очевидна фактическа грешка не е необходимо нарочно искане на страните, а същата може да стане и по инициатива на съда съгласно изричната разпоредба на чл. 247 ал. 1 от ГПК. С оглед на това посочването в решението по чл. 247 от ГПК освен на наименованията на снимките и на обстоятелството, че те са публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ К. в периода от 01.04.2018 година до 09.02.2020 година, не е недопустимо поради липса на такова искане, каквито доводи са изложени във въззивната жалба на Община – К..

Що се отнася до оплакването, че с това решение съдът не се е произнесъл по направеното от Община К. възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на другата страна, съдът го намира за неоснователно. Поправката на очевидната фактическа грешка и изменението на постановеното решение в частта за разноските са две отделни, самостоятелни производства, уредени съответно в чл. 247 от ГПК и чл. 248 от ГПК, като по тях съдът се произнася с различни актове – съответно решение и определение. По искането за изменение за първоначалното решение на ОС – К. в частта за разноските има постановен отделен съдебен акт – определение № 21748 от 16.09.2021 година, с който искането е оставено без уважение, като е прието, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е преклудирало. Това определение е съобщено на Община - К. на 17.09.2021 година и същото не е обжалвано по съответния ред на чл. 248 ал. 3 от ГПК.

По изложените съображения съдът намира, че въззивна жалба № 21091/28.07.2021 година срещу решението за поправка на очевидна фактическа грешка е неоснователна. Решение № 21095 от 16.07.2021 година, постановено под № 21095/16.07.2021 година, следва да бъде потвърдено.

Въззивна жалба вх. № 21044/02.04.2021 година, подадена от Община К. срещу постановеното по т. дело № 61/2020 година по описа на Окръжен съд – К. решение № 21050 от 22.03.2021 година, е допустима.

Пред ОС – К. по т. дело № 61/2020 година е предявен осъдителен иск от „О.“ ЕООД срещу Община – К. с правно основание чл. 95 от ЗАПСП във връзка с чл. 95г от същия закон. Ищецът претендира обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи от неплатени лицензионни възнаграждения за 51 броя фотографии, индивидуализирани в исковата молба, за които твърди, че притежава авторски права. Поддържа се, че част от тези фотографии са били качени първоначално на фейсбук страницата на ищеца, а останалите – на фейсбук страницата на техния автор К.Б., на когото ищецът в качеството си на работодател и носител на авторските права съгласно споразумение от 01.01.2017 година, предоставил правото да качва снимките на личния си профил в социалните мрежи, но с изрично указание за титуляра на авторските права на използване и без право да се разпорежда с фотографиите без знанието и съгласието на ищеца. Впоследствие снимките били изтеглени оттам без съгласие и без заплащане на възнаграждение и публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ К. / Културен Туристически

Информационен Център К./, което било установено случайно от К.Б. на 15.02.2020 година. Публикуването на снимките на фейсбук страницата на КТИЦ К. било извършено през периода от 01.04.2018 година до 09.02.2020 година, като в исковата молба подробно е описано на коя дата кои снимки са публикувани и съответните линкове към тях. Снимките били там и към датата на подаване на исковата молба. Твърди се, че от интернет страницата на КТИЦ К., посочена на фейсбук страницата, на която били публикувани снимките, ставало ясно, че същата се администрира от Община К.. В исковата молба е посочено, че КТИЦ К. е общинска структура и се сочат доказателства за това. Поддържа се, че процесните снимки са обект на авторско право съгласно чл. 3, ал. 1, т. 7 от ЗАПСП и се ползват с авторскоправна закрила, не могат да бъдат използвани свободно без съгласието на автора или носителя на авторските права и без заплащане на възнаграждение. Ищецът се позовава на нарушаване на авторските му права от КТИЦ К. към Община – К., изразяващо се в публикуване на процесните фотографии на фейсбук страницата му без съгласие и без заплащане на възнаграждение и претендира заплащане на обезщетение за пропуснатите от него ползи, съизмерими с лицензионното възнаграждение за използване на процесните 51 броя фотографии, което би получил при правомерно им използване. Посочено е, че при конкретизация на размера на дължимото обезщетение в хипотезата на чл. 95а от ЗАПСП следвало да бъдат съобразени пропуснатите ползи, като размерът им не можел да бъде под минималната стойност от 500 лева. Искането е да се осъди ответникът да заплати на ищеца обезщетение в общ размер на 25500 лева, представляващ претърпените от него имуществени вреди под формата на пропуснати ползи от нереализиран приход за всички 51 броя снимки, използвани неправомерно от ответника в администрираната от него фейсбук страница през периода от 01.04.2018 година до датата на предявяване на исковата молба, изразяващо се публикуване на снимките през периода от 01.04.2018 година до 09.02.2020 година, както и законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата и направените разноси по делото.

Въззивният съд намира, че първоинстанционното решение, постановено по така предявения иск, е валидно и допустимо.

Неоснователно е поддържаното във въззивната жалба становище за

недопустимост на първоинстанционното решение поради това, че искът е разгледан по реда на Глава Тридесет и втора от ГПК – Производство по търговски спорове, вместо по общия исков ред. Споровете по ЗАПСП съгласно разпоредбата на чл. 96 от този закон, са подсъдни на окръжните съдилища. Разглеждането на делото като търговски спор, а не по общия исков ред, не се отразява на допустимостта на постановеното от ОС – К. решение.

Съгласно разпоредбата на чл. 369 от ГПК възражението, че спорът не подлежи на разглеждане по реда на глава Тридесет и втора от ГПК може да се направи само от ответника най-късно с отговора на исковата молба или да се повдигне служебно от съда в същия срок. Ответникът не е направил такова възражение в преклузивния срок – с отговора на исковата молба, въпросът не е повдигнат и служебно от съда, поради което такова възражение не може да се прави едва на настоящия етап от производството – пред въззивната инстанция. Разглеждането на спора като търговски, а не по реда на общото исково производство не е основание за обезсилване на първоинстанционното решение, каквото искане се поддържа с въззивната жалба на Община К.. В случай, че поради допуснато от съда нарушение на правилата за разглеждане на спора по реда на Глава тридесет и втора на ГПК е накърнено упражняването на конкретни процесуални права на някоя от страните, това решение ще е постановено при съществени процесуални нарушения, респ. ще е налице основание за упражняване на определени права на страната пред въззивната инстанция, ако процесуалното нарушение се е отразило на възможността ѝ да ги упражни пред първоинстанционния съд, но решението не е недопустимо. В този смисъл е прието в определение № 483/05.07.2013 г. по ч. т. д. № 2525/2013 г. на II ТО на ВКС. В задължителната практика на касационната инстанция /ППВС № 1/10.11.1985 г., ТР № 1/17.07.2001 г. на ОСГК на ВКС, ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, ТР № 1/09.07.2019 г. по т. д. № 1/2017 г. на ОСГТК на ВКС/ се приема, че съдебното решение е недопустимо в случаите, в които то не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество – например при липса на право на иск, ненадлежното му упражняване, оттегляне или отказ от иск, когато не е направено искане за възобновяване на спряното по взаимно съгласие на страните производство и др. Случаят, при който иск е разгледан по реда на Глава тридесет и втора вместо по общия исков ред, не води до недопустимост на постановеното съдебно решение, каквито доводи са

наведени от Община К. във въззивната жалба.

На настоящия етап от производството, доколкото въззивната инстанция е ограничена в преценката за правилността на първоинстанционното решение от конкретните оплаквания във въззивната жалба, съдът ще разгледа и ще се произнесе само по тези оплаквания /т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/.

С въззивната жалба са оспорени приетите за установени от първоинстанционния съд факти, че служители на Община К. са качвали и използвали фотографии, авторските права върху които принадлежат на ищеца, на фейсбук страницата на КТИЦ- К..

Първият спорен въпрос, въведен с въззивната жалба, е свързан с приложение на разпоредбата на чл. 95 г от ЗАПСП, според която юридическите лица и едноличните търговци носят гражданска отговорност за нарушаването на права по този закон, извършено виновно от лицата, които ги представляват, съответно от техни служители или от лица, наети от тях. Жалбоподателят твърди, че нарушението не е извършено от служители на Общината, поради което тя не следва да отговаря по предявения иск. Оспорванията на Общината, че не става дума за нейни служители, не са установени по делото. Представени са доказателства, според които с решение на Общински съвет – К. от 10.07.1997 година / стр. 183/ е преобразуван Дома на културата и Младежки дом – К. в Общински център за култура и младежки дейности на основание чл. 20 ал. 1 и чл. 11 т. 5 от ЗМСМА. Цитираните в решението на Общинския съвет нормативни разпоредби не са основание да се приеме, че става дума за осъществяване на дейности извън тези на общината, а напротив. Според чл. 20 ал. 1 в действащата към този момент редакция на ЗМСМА / ДВ бр. 65/95 година/ става дума за решения, свързани с определяне на политиката за изграждане и развитие на общината във връзка с осъществяването на дейностите по чл. 11, както и на други дейности,определени със закон, като дейността по чл. 11 т. 5 от ЗМСМА в същата редакция е свързана с културата. От Статута на Общински център за култура и младежки дейности / стр. 184 и следващите/ е видно, че той е мероприятие на Община К., специфична общинска структура – чл. 1 и чл. 7. При това положение, дори да се приеме, че конкретните длъжностни лица, посочени от ответника като свързани с твърдяното от

ищите нарушение на авторските им права, а именно Е.К.Ф. и М.Б.Б., са лица от поименното щатно разписание на Общинския център за култура и младежки дейности – К., този факт не освобождава Община К. от отговорността ѝ по предявения иск съгласно разпоредбата на чл. 95 г от ЗАПСП. Аргументи в подкрепа на този извод са и събраните по делото пред първоинстанционния съд доказателства, по-конкретно комплексната съдебно-техническа експертиза, отговори на въпроси № 16 и 17. От отговорите на тези въпроси е видно, че на официалната интернет страница на Община К. – ....., има категория „Туризъм“, която отвежда до следния интернет адрес: www.kardjali-tourism.info. На тази интернет страница долу в ляво се открива лого / иконка/, отвеждащо към социалната мрежа фейсбук на следния адрес: [www.facebook.com/ kardjali.tourism.info/](http://www.facebook.com/kardjali.tourism.info/). Така по безспорен начин е установена връзката между Община – К. и фейсбук страницата на КТИЦ К., на която според изложените от ищеца обстоятелства, са качени неговите авторски снимки без съответното разрешение и без заплащане. Тези обстоятелства дават основание да се приеме материалноправната легитимация на Община –К. да отговаря по предявения иск по чл. 95 от ЗАПСП.

Във въззивната жалба няма оплаквания за неправилност на изводите на първоинстанционния съд, че процесните 51 броя фотографии са обекти на авторско право по смисъла на чл. 3 ал. 1 т. 7 от ЗАПСП. При липсата на такива оплаквания въззивният съд не излага подробни съображения по този въпрос, приемайки, че става дума за закриляни обекти на авторско право по ЗАПСП.

Обстоятелствата, на които се основава искът, са свързани с публикуване на процесните снимки, върху които ищецът има авторски права, на фейсбук страницата на КТИЦ К..

Поместването на процесните 51 броя фотографии на тази фейсбук страница е установено с показанията на разпитаните свидетели К.Б. и Н.Б.. Обстоятелството, че те са братя на едноличния собственик на капитала и управител на дружеството – ищец „О.“ ЕООД сочи на възможна тяхна заинтересованост, която обаче би имала значение при наличие на противоречиви доказателства, за да бъде извършена преценка за това на кои от доказателствата да бъде дадена вяра и на кои не. В случая по делото не са

събрани доказателства, опровергаващи твърденията на ищеца и противоречащи на представените от него доказателства, че за определен период от време всички 51 броя фотографии са били на фейсбук страницата на КТИЦ К..

Показанията на разпитаните свидетели на ищеца съответстват напълно на констативния протокол – акт № ... от 07.07.2020 година, том III, рег. № 5705, съставен от Нотариус П.Д. с рег. № ..., с район на действие СРС. В него се съдържат подробни данни за това какви публикации е имало на фейсбук страницата на КТИЦ К. при съставянето на протокола на 07.07.2020 година.

Следва да се отбележи, че констативния протокол на нотариуса ведно с приложенията към него, който е представен още с исковата молба, не е оспорен от ответника в преклузивния срок – с отговора на исковата молба. В отговора е посочено само, че се оспорват представените снимки – приложения от № 4 до № 17 към протокола на нотариуса, в които не бил изписан автора на снимката, като се твърди, че тези снимки са качени на фейсбук страницата с изписан автор на всяка отделна снимка, което според него означавало, че администраторът е споделил снимките правомерно от фейсбук страницата на автора, който ги е публикувал, съгласно общите правила на социалната мрежа фейсбук.

Следва да се посочи, че представеният от ищеца констативен протокол, изготвен от нотариус и приложенията към него от една страна, а от друга – представените от ответника към писмения му отговор доказателства, по-конкретно разпечатки от фейсбук страницата на КТИЦ – К., съдържащи информация за качени снимки на 02.09.2019 година, 09.02.2020 година и 01.04.2018 година не си противоречат, а напротив, установяват едни и същи обстоятелства.

От тези доказателства е видно, че на 09.02.2020 година на фейсбук страницата на КТИЦ – К. са публикувани седем броя снимки с наименование „З.м. – К.“. В протокола на нотариуса, раздел V, е отразено, че на страницата е посочен автора на снимките - „S.“ / безспорно е, че това е името, под което работи дружеството – ищец „О.“ ЕООД, като тази търговска марка е регистрирана в Патентното ведомство, в каквата насока са представени и доказателства към исковата молба/. Същата информация се съдържа и в представеното от ответника доказателство / стр. 181/. Става дума за снимките

„П.“, „Н. К.“, „К. от високо“, „З. К.“, „К. от високо 2“, „Н. К. 2“, „Н. К. 3“.

Идентичността на снимките е установена с отговорите на въпрос 1 и въпрос 2 от приетата по делото пред първата инстанция комплексна техническа експертиза, като това важи както за снимките от 09.02.2020 година, така и за останалите, които ще бъдат обсъдени по-долу. От експертизата е видно, че снимките, предмет на предявения от ищеца иск, качени на приложения по делото като доказателство № 11 диск в преработен вариант са идентични със снимките, представени по делото във хартиен вариант / приложение № 12 към исковата молба/. От своя страна тези снимки, които са качени на диска и представени по делото на хартиен носител са идентични със снимките, описани в констативния протокол на нотариуса и приложени към него.

По същия начин стоят нещата със снимките, публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ К. на 02.09.2019 година. И от констативния протокол на нотариуса, раздел VI и от представеното от ответника доказателство на стр. 180 е видно, че става дума за седем броя снимки, публикувани под наименование „Птичи поглед над К.“ с посочен автор „S.“. Това са снимките „С.“, „Р.А.“, „Б.“, „Д. К.“, „О.“, „З. в К.“, „Р.А. 2“.

По отношение на публикацията на фейсбук страницата на КТИЦ К. от 01.04.2018 година, от констативния протокол на нотариуса, раздел VII, както и от доказателството, представено от ответника на стр. 182 се установява, че става дума за 33 броя снимки, озаглавени „Love Kardzhali“, като е посочено: Photo by K.B.. Снимките са: „Р.“, „С.“, „Р.А. 3“, „Р. и п.“, „С. 2“, „С. 3“, „Р.А. 4“, „О. над К.“, „С. 4“, „Р. и п. 2“, „П.“, „П. 2“, „П. 3“, „П. 4“, „П. 5“, „П. 6“, „Т. К.“, „В. и О.“, „В. и О. 2“, „В. и О. 3“, „О.“, „С. в К.“, „П. 7“, „О. К.“, „С. К.“, „Н. К.“, „С. К. 2“, „С. К. 3“, „О. над К.“, „О. над К.“, „О. над К.“, „Р.А.“, „С. в К.“.

Предмет на предявения иск са и снимките „З. К. 2“ и „З. К. 3“, за които ищецът твърди, че са публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ на 08.01.2019 година. Последните две снимки са „Н. К. 4“ и „З. К. 4“ с твърдения, че са качени на фейсбук страницата на КТИЦ К. на 14.12.2018 година. Констатации за тях се съдържат в раздел VIII от констативния протокол на нотариуса. В него е посочено, че при съставянето му на 07.07.2020 година те са се намирали в категория „Снимки на корицата“, като датите на публикуването им са тези, посочени в исковата молба от ищеца. В

протокола не е отразено да е отбелязан автора на тези снимки, данни за това не се съдържат и в самите снимки като приложения към него / от № 51 до № 54/. За тези четири снимки твърдението на ищеца, че не е посочен техния автор на фейсбук страницата на КТИЦ К., не е опровергано от ответника. Изводи не могат да се правят въз основа на представената от ответника снимка на стр. 179. Става дума за снимка, която не е предмет на предявения иск, публикувана на 29.05.2019 година, на която е посочен автора „ S.“.

Спорен между страните е въпросът дали процесните снимки, които първоначално са били качени на фейсбук страницата на ищеца .. или на фейсбук страницата на техния автор К.Б. –, са споделени или са публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ – К..

Отношенията между дружеството – ищец и автора на снимките К.Б. са такива между работодател и работник по трудов договор, който е представен като доказателство към исковата молба. Между тях е сключено нарочно споразумение за изключително използване от работодателя на авторски произведения от 01.01.2017 година. Според чл. 1 от това споразумение собствеността и изключителните авторски права върху създаваните от автора К.Б. фотографии са за „О.“ ЕООД. Съгласно чл. 2 ал. 1 т. 1 от споразумението на фотографа е дадено правото да използва част от заснетия материал за представяне на работата му и за представяне на дейността на ползвателя.

При отговора на въпрос № 11 вещите лица са посочили, че фотографиите, които се съдържат на първоначалния суров носител, на т.нар дигитален негатив, плюс извършените корекции с програмите Лайтрум Класик и Фотошоп са фотографиите, качени на фейсбук страницата на ищеца и на фейсбук страницата на фотографа К.Б., които са идентични с тези, публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ К..

Показанията на свидетеля К.Б., че процесните фотографии са изтрети от фейсбук страницата на КТИЦ К. след завеждането на настоящото дело, на 24.07.2020 година / исковата молба е връчена на Община К. на 21.07.2020 година/, не се опровергават от каквито и да било други доказателства. В хода на изготвяне на експертизата пред първата инстанция вещите лица са установили, че фотографиите не са вече там, което им е попречило да дадат категоричен отговор на въпроса дали става дума за споделяне на

фотографиите, публикувани на фейсбук страниците на ищеца и на фотографа или за публикуването им на фейсбук страницата на КТИЦ от съответните служители, които го обслужват.

С отговора на исковата молба самата Община е представила на хартиен носител разпечатки от фейсбук страницата на КТИЦ К., направени на 22.07.2020 година, от които е видно, че процесните снимки все още са били там на посочената дата. Това, наред с обсъдените по-горе свидетелски показания, е основание да се приеме, че изтриването на снимките е станало в периода след 22.07.2020 година, а именно на посочената от свидетеля К.Б. дата 24.07.2020 година, доколкото липсват други доказателства, опровергаващи тези показания и доколкото към момента на изготвяне на експертизата от 20.01.2021 година те вече не са били налични.

Изтриването на снимките е станало след завеждане на настоящото дело, като самата Община е представила доказателства, че те са били налични на фейсбук страницата на КТИЦ К. към момента на завеждането му. Невъзможността да се отговори категорично на въпроса какъв е начинът, по който снимките са качени на фейсбук страницата на КТИЦ се дължи на поведението на Общината, респ. на нейните служители, изразяващо се в тяхното изтриване. Поради това ответникът не може да черпи права от липсата на категоричен отговор по този въпрос. Освен това в представените от самия ответника доказателства / стр. 180-182/ е посочено, че става дума за публикуване на процесните снимки на посочените по-горе дати, извършено от М.Б..

В т. 12 и 13 от експертизата са анализирани подробно начините, по които е възможно последващо възпроизвеждане на снимки, които са публикувани първоначално във фейсбук - споделяне и публикуване. При споделянето според вещите лица споделяната снимка носи със себе си цялата подробна информация, съдържаща се в нея. Публикуването от своя страна изисква копиране на изображението на компютъра, като информацията остава на него и последващото му възпроизвеждане и публикуване в социалната мрежа. В случая съдът приема, че става дума за публикуване на фотографиите на фейсбук страницата на КТИЦ – К.. Този извод е съобразен с това, че фотографиите са обединени в определени групи и са качени по този начин на посочените по-горе дати, като изрично е отразено, че става дума за

публикуване, както и кой е авторът на публикациите, а именно М.Б.. Фотографиите са били достъпни на фейсбук страницата на КТИЦ К. през периода от тяхното качване, като отделните дати са уточнени по-горе, до 24.07.2020 година.

От обсъдените по-горе доказателства е видно, че за четиринадесет от снимките, тези публикувани на фейсбук страницата на КТИЦ на дати 09.02.2020 година и 02.09.2019 година е посочен като автор „S.“, а за 33-те фотографии, публикувани на 01.04.2018 година е посочено, че са на фотографа К.Б.. Само по себе си обаче посочването на автора не е достатъчно, за да се приеме, че не е налице нарушаване на авторските права.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема, че в случая е налице нарушаване на авторските права, за което се дължи обезщетение.

Активно материално правно легитимирано според разпоредбата на чл. 95 ал. 1 от ЗАПСП да получи такова обезщетение е дружеството-ищец „О.“ ЕООД, на когото фотографът със споразумение е отстъпил изключителното право на използване. Това, че процесните фотографии са обект на авторско право по смисъла на чл. 3 ал. 1 т. 7 от ЗАПСП, е изяснено със събраните доказателства пред първата инстанция и този въпрос не е въведен като спорен пред въззивната инстанция.

Ответникът Община К. е отговорна за нарушаване на авторските права съгласно изричната разпоредба на чл. 95г от ЗАПСП, доколкото нарушението е извършено от служители в КТИЦ К.. КТИЦ е мероприятие на Общината, в каквато насока съдът изложи мотиви по-горе. Допълнителни аргументи в подкрепа на този извод са новоприетите доказателства пред въззивната инстанция, представени от „О.“ ЕООД с отговора на въззивната жалба. Става дума за докладна записка на Кмета на Община – К. ведно с отчет за изпълнение на Програмата за развитие на туризма в Община К. за 2019 година и Програма за развитие на туризма в Община К. за 2020 година. В тях е отразена ролята на Туристическият информационен център за реализиране на програмата на Общината.

Безспорно е между страните, че публикуването на процесните фотографии на фейсбук страницата на КТИЦ К. е станало без разрешение от страна на ищеца и без заплащане.

Неоснователни са доводите, че след като самият ищец и с негово съгласие фотографът К.Б. са публикували снимките на собствените си фейсбук страници, те са позволили на всички, дори на лица извън фейсбук да имат достъп до снимките и да ги използват и споделят.

Съгласно разпоредбата на чл. 15 ал. 1 т. 1 от ЗАПСП авторът има право да реши дали създаденото от него произведение може да бъде разгласено и да определи времето, мястото и начина, по който да стане това. Според § 2 т. 1 от ДР на ЗАПСП „разгласяване на произведение“ е довеждането на произведението със съгласието на неговия автор за първи път до знанието на неограничен кръг лица, независимо от формата и начина, по който се осъществява това. Според чл. 18 ал. 1 от ЗАПСП авторът има изключителното право да използва създаденото от него произведение и да разрешава използването му от други лица освен в случаите, за които този закон разпорежда друго. В случая безспорно е налице използване на фотографиите на ищеца по смисъла на чл. 18 ал. 2 т. 1 от ЗАПСП без разрешение и без заплащане, изразяващо се във възпроизвеждането им на фейсбук страницата на КТИЦ К., за да бъде онагледена осъществяваната от него дейност, свързана с развитието на туризма в града. Според § 2 т. 3 от ДР на ЗАПСП „възпроизвеждане на произведение“ е прякото или непрякото размножаване в един или повече екземпляри на произведението или на част от него, по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, постоянна или временна, включително запамятаването му под цифрова форма в електронен носител.

Неоснователни са доводите на ответника, че в случая няма нарушаване на авторските права, респ. има съпричиняване от страна на ищеца поради това, че самият той и фотографът са публикували първоначално снимките във Фейсбук, което според него означавало, че правото на ползване на ищеца не е изключително, а е предоставено на социалната мрежа.

Въпросите за авторските права при използване на социалната мрежа Фейсбук следва да бъдат решени съобразно общите ѝ условия, съществуващи в електронен вариант на сайта ѝ и представени възпроизведени на хартиен носител по делото пред първата инстанция. Тези общи условия обвързват потребителите на социалната мрежа. В тях е предвидено, че когато се публикува или качва съдържание, което е обект на право на интелектуална

собственост, включително авторско право, потребителят предоставя неизключителна, прехвърлима, подлежаща на сублицenziране, безвъзмездна и валидна за целия свят лицензия за хостване, използване, разпространение, модифициране, възпроизвеждане, копиране, публично представяне или изпълнение, превеждане и създаване на производни произведения на това съдържание, което обаче не отнема на носителя на авторските права правата, които има във връзка с обектите на авторското право. От друга страна, в Общите условия на социалната мрежа изрично е посочено, че потребителите нямат право да използват нейните продукти, за да правят или споделят каквото и да е, което нарушава или накърнява права на други лица, включително техните права на интелектуална собственост.

Тези клаузи от общите условия на Фейсбук налагат извода, че с публикуването на процесните фотографии ищецът не е загубил авторските си права върху тях, макар и да е предоставил неизключителното право за използването им от социалната мрежа. От друга страна за ответника в качеството му на потребител на същата социална мрежа чрез структурата му КТИЦ К. съществува забрана за използване на нейните продукти по начин, нарушаващ авторските права, в частност тези на ищеца върху процесните фотографии.

В случая не може да има съпричиняване от страна на ищеца заради начина, по който той е избрал да разгласи произведенията, върху които има авторски права, а именно чрез публикуването им в социалната мрежа Фейсбук. За ползвателите на услугите на тази социална мрежа не съществува право да ги използват свободно и неограничено, без зачитане на авторските права, а напротив, в общите условия на тази социална мрежа е предвидена забрана за това.

По всички тези съображения съдът намира, че са налице предвидените в ЗАПСП предпоставки за уважаване на предявения иск по чл. 95, а именно използване на обекти на авторско право каквито са процесните фотографии, от ответника без съгласието на притежателя на авторските права и без заплащане. От установените по делото обстоятелства не може да се приеме наличието на някоя от хипотезите на свободно използване на произведенията, уредени в глава V, раздел I от ЗАПСП. Не са налице нито хипотезите на чл. 24 от ЗАПСП, даващи възможност за свободно използване

на фотографски произведения без заплащане на възнаграждение, нито тези по чл. 25 от ЗАПСП за използването им без разрешение, но със заплащане на компенсационно възнаграждение.

Досежно дължимия размер на обезщетението съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 95 ал. 2 и ал. 3 от ЗАПСП обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението, като при определяне размера на обезщетението съдът взема предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, както и приходите, реализирани от нарушителя вследствие на нарушението. В ал. 4 на чл. 95 от ЗАПСП е посочено, че съдът определя справедливо обезщетение, което трябва да въздейства възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на обществото.

В случая ищецът е претендирал само обезщетение за имуществени вреди, съизмерими с нереализирания от него приход поради незаконосъобразното използване на фотографиите от Община – К.. Т.е. при определяне размера на дължимото обезщетение съдът не може да излезе извън рамките на искането и следва да определи този размер само съобразно дължимото възнаграждение за използването на процесните фотографии от Община – К. за определен период, уточнен по-горе, без на същата да са предоставени изключителни права върху фотографиите. От отговорите на въпроси 4, 5 и 6, съдържащи се в приетата по делото комплексна експертиза се установява, че за фотографии като процесните – авторска идея, реализация на проекта, времето, необходимо за заснемането им, климатичните условия, използваната техника и др., цената е приблизително 500 лева за кадър с отстъпено изключително право на ползване и около 300 лева за кадър с неизключително право на ползване.

Съобразявайки петитума на предявения иск и изложеното по-горе, съдът приема, че в случая дължимото обезщетение е в размер на по 300 лева за всяка една фотография, или общо 15300 лева за всички 51 броя фотографии.

Чл. 95а от ЗАПСП е приложим за определяне размера на обезщетението тогава, когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, пред каквато хипотеза не сме изправени по настоящото дело. В чл. 95а ал. 1 т. 1 от ЗАПСП е предвидено, че в този

случай ищецът може да иска като обезщетение от 500 лева до 100 000 лева, като конкретният размер се определя от съда при условията на чл. 95 ал. 3 и 4. Доколкото в случая претенцията за обезщетение се свежда само до размера на нереализирания приход от нарушението, който е установен с експертизата, разпоредбата на чл. 95а, включително досежно минималният размер на дължимото обезщетение, е неприложима.

По изложените съображения съдът намира, че следва да отмени първоинстанционното решение в частта, с която на ищеца е присъдено обезщетение в размера над 15300 лева до 25 500 лева, ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 15.07.2020 година до окончателното изплащане на сумата и следва да отхвърли иска в тази му част. В останалата част първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе и по въпроса за дължимите разноси на страните.

С първоинстанционното решение ответникът Община- К. е осъден да заплати на ищеца разноси в размер на 4023,60 лева. Искането за изменение на решението в частта за разноските е оставено без уважение с влязлото в сила определение № 21748 от 16.09.2021 година на ОС – К., постановено в производство по чл. 248 от ГПК.

С оглед частично отхвърляне на иска първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която Община К. е осъдена да заплати на „О.“ ЕООД разноси в размера над 2414,16 лева до 4023,60 лева.

Община К. е претендирала в първоинстанционното производство разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева. Такива се дължат на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, доколкото ответникът е представляван пред първата инстанция от юрисконсулт. Съдът на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя юрисконсултско възнаграждение за първата инстанция в размер на 300 лева. С оглед изхода на спора ищецът следва да бъде осъден да заплати на Община К. разноси за първоинстанционното производство в размер на 120 лева.

За въззивната инстанция жалбоподателят Община –К. претендира само разноските за адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лева, което е изрично отразено в протокола от открито съдебно заседание на 26.01.2022

година. С оглед изхода на спора „О.“ ЕООД следва да бъде осъдено да му заплати разноски в размер на 880 лева.

Разноските на ответника по въззивната жалба „О.“ ЕООД са в размер на 1554 лева заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС. Направено е възражение за прекомерност на това адвокатско възнаграждение. Същото е неоснователно. При общ обжалваем интерес от 25500 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл. 7 ал. 2 т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 1295 лева. С начисленото ДДС съгласно § 2а от ДР на Наредбата общият размер на адвокатското възнаграждение става точно 1554 лева. С оглед изхода на спора Община – К. следва да заплати на „О.“ ЕООД за въззивната инстанция сумата от 932,40 лева.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 21095 от 16.07.2021 година, постановено по реда на чл. 247 от ГПК по т. дело № 61/2020 година по описа на ОС – К., с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 21050/22.03.2021 г., постановено по т.д. № 61/2021 г., като в диспозитива на решението вместо изрази „51 бр. фотографски произведения, индивидуализирани с отделно наименование всяко в исковата молба“ се чете: „51 бр. фотографски произведения, с наименования на всяко, както следва: „П.“, „Н. К.“, „К. от високо“, „З. К.“, „К. от високо 2“, „Н. К. 2“, „Н. К. 3“, „С.“, „Р.А.“, „Б.“, „Д. К.“, „О.“, „З. в К.“, „Р.А. 2“, „З. К. 2“, „З. К. 3“, „Н. К. 4“, „З. К. 4“, „Р.“, „С.“, „Р.А. 3“, „Р. и п.“, „С. 2“, „С. 3“, „Р.А. 4“, „О. над К.“, „С. 4“, „Р. и п. 2“, „П.“, „П. 2“, „П. 3“, „П. 4“, „П. 5“, „П. 6“, „Т. К.“, „В. и О.“, „В. и О. 2“, „В. и О. 3“, „О.“, „С. в К.“, „П. 7“, „О. К.“, „С. К.“, „Н. К.“, „С. К. 2“, „С. К. 3“, „О. над К.“, „О. над К.“, „О. над К.“, „Р.А.“, „С. в К.“, публикувани на фейсбук страницата на „Културен Туристически Информационен Център К.“ при Община К. в периода от 01.04.2018 г. до 09.02.2020 г.“.

ОТМЕНЯ решение № 21050 от 22.03.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година по описа на Окръжен съд – К., в което са допуснати

поправки на очевидни фактически грешки с решение № 21074 от 17.05.2021 година и с решение № 21095 от 16.07.2021 година, **В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:**

- в частта, с която е осъдена Община К., БУЛСТАТ ..., гр. К., бул. „Б.“ № 41, да заплати на „О.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес гр. С., ул. „К.П.“ № 6, адв. М.Д. от САК, сума в размера над 15 300 лева до 25 500 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди от нереализиран приход от използвани 51 броя фотографски произведения, без съгласието на ищеца и без лицензионно възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане;

- в частта, с която е осъдена Община К., БУЛСТАТ ..., да заплати на „О.“ ЕООД, ЕИК ..., разноски за производството пред първоинстанционния съд в размера над 2414,16 лева до 4023,60 лева,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на „О.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес гр. С., ул. „К.П.“ № 6, адв. М.Д. от САК срещу Община К., БУЛСТАТ ..., гр. К., бул. „Б.“ № 41, за сумата от 10 200 лева / разликата между дължимите 15 300 лева и претендираните 25 500 лева/, представляваща обезщетение за имуществени вреди от нереализиран приход от използвани 51 броя фотографски произведения, без съгласието на ищеца и без лицензионно възнаграждение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 21050 от 22.03.2021 година, постановено по т. дело № 61/2020 година по описа на Окръжен съд – К. , в което са допуснати поправки на очевидни фактически грешки с решение № 21074 от 17.05.2021 година и с решение № 21095 от 16.07.2021 година, **В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ.**

ОСЪЖДА „О.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес гр. С., ул. „К.П.“ № 6, адв. М.Д. от САК, да заплати на Община К., БУЛСТАТ ..., гр. К., бул. „Б.“ № 41, съобразно изхода на спора разноски за първоинстанционното производство в размер на 120 лева и разноски за въззивното производство в размер на 880 лева.

ОСЪЖДА Община К., БУЛСТАТ ..., гр. К., бул. „Б.“ № 41, да заплати на „О.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес гр. С., ул. „К.П.“ № 6, адв. М.Д. от САК, разноски за въззивното производство съобразно изхода на спора в

размер на 932,40 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____